

A szék a szoba közepén volt Ő dupla derékszögbe hajtvá ült rajta és érezte az időt mely monoton bemászik a bal vagy a jobb fülén végigjár a szokásos fogaskerék-sorozaton majd eltűnik vele most magyaráznia kellene egy másik nehézséget DE EMI NINCSEN ITT de Emi nincsen itt s mit is ér az a konzerv ha holnap nem dolgoznak a kékek nincs papír a hideget kéne leírni talán talán a tegnapi újság lapjai szétterítve feküdtek a betonon lehetetlen mélyben sehol sem érintették a széket és a szék sem őket a hideg először a lábujjába majd a talpán leírt két és fél kör után a sarkába bújt konok csörmpölésnek indult egy MINDEN RENDBEN VAN MIND RENDBEN van csont érzése nem dolog fehér az arcod tövisek amíg felfelé küszögt az átkozott a beton mind szélesebb önti csak a hideget amíg Ő már rétegekben látta karikák a tengely körül szárcapocs- és sípcsont az egyik csak az egyik sikoltás állj virág világatlan hold a térdén zúzmara mászkált a beton csak tüzelte a hideget Ő okosabb lett 4%-kal a másikat felemelte a székre szökik máris a beton vagy a láb hideg pedig az ég az éj semmit se tesz a VÉR ez alkalommal elszorultak az artériák a vénák árulók szívják a vért új nem jön a régi meg megy végtelen kompozíció A MÁSIK LÁB mely fenn volt a széken a nagyujjtól a sarok és a térd felé húzta maga után a meglepett meleget az alsó réteg jéghideg jég hidegdejég A FENÉBE IS forog már a hasztalan tojásainak masszája hirtelen növekvésbe kezdett már a combját ette a hideg minden nyílásán jégcsap jégvirág dérharmit és kód de nem kelt fel neveléses nem kelt fel ha utána megy talán nem lesz övé

KOMPROMISSZUM máris
törni kezdtem a sorokat Istenem
pedig még semmit sem mondhatok a combjában három csontot evett meg s még nem bénult HIDEG
ha akarod nyugodtan lemondok trónomról
nehezen lehetett megérteni zebkendője TELJES AZ ÉJ
s a vér most újból de lezuhant a vállból a két tenyérbe
kipirult
valahol bent dob belekben a hideg FÖL
csak föl szőrszálai kihullottak idegen ősz
teát ivott HASZTALAN HASZTALAN leszállt gyomrába
pestisei emlékeztek ránk hogyan

hisz átment szilárd állapotba BETON mégis
csak jön jön csendesen hang nélkül mi bajod kérdezhetted bárki senki sem
jött sem ment tegnapi
újság lapjai szétterítve MINT az egyenes
az esőben az út hát nekünk hallgatni sem szabad
HÁT NEKÜNK amikor a vér a forró tenyerén átadta a meleget mind
lenyelte a hideg minek
érintkeznek a síkok a vízben szökken a vég
FEL FEL sem szabad
hallgatni
zsíros kenyérrel csúszik mária feléd
ha tudnám hogy férfi-e
mert mellét fagyasztá kővé BETON anyám
hajad mi leért tükristály zászlótok füst
ELŐRE
a nyakának gége és merevség eszméi egy lyukból kiabálva báb vagy
ŐSZ áldott halottaimat égetik álnok
szél ül a váron a terem mezítláb
a beton szék szivárog felfelé HIDEGSZOBOR feje él
hahota az egész császárok királyok sahok
pasák maharadzsaák elnökök ezt
MÉG MOZGATNI BÍRNÁK kő lehet csak kővön
őszirózsá-aratás a hegedűkben
sár amíg pattog önmagából kihányja a fényt
hisz tegnap részegek voltunk Ó
halott
de ez nem tesz semmit
MOST
már számtalanok magvai nyílnak ketté
a gumiarábikumba mártott tollakból pénzt nyomtattok
holnap
Ó fú kard sötét senki a négy sarokból
csak hazudott síkok síkok síkok sík
hasztalan de mély nyikorog
MAGASAN mítoszokat akarnak plakátra ívelni
nekünk nincsenek apáink
a talpatat mozdulatlan momentum
s amíg mozog a tömeg a tömegben
A RÉSZECSKÉK MOZDULATLANOK
a gázoknak nincs térfogata Istenem
oda nézzetek
molekuláik
a golyó sebességével haladnak ütközésben
de nem pusztulnak nem
ölnék FALAK RÉTEK KÖVEK
és jönnek érettünk zamatos tüzek FÖLD
A LÁNG AZ MI VAGYUNK a fából kirepült lélek
boldogtalanok azok kiknek hátába fúj a szél
és a nap
millió üvegből eresztik ki a hideget
a beton zöld könyörtelen fenyegető áruló
hogyminden folyadék fagyjon meg már
MINDEN SZILÁRD minden fagyáspont alatt
közben csendek nyílnak vadrózsát
tejfölös penészt reggeliztünk midőn MINDEN ÁLL
zárt fogakkal

s a gázok csak tökéletesebbek
a beton belepi a folyadékokat az ég felé
1973

1954

1973

1956

1973

1960

1973

1965

1973

1970

1973

1972

1973

1973 örületés kirándulások tehetetlenségünkbe

A HIDEG NEM TESZ SEMMIT

A HIDEG NEM TESZ

SEMMIT

SEM tágulunk

csak sűrű köd leszünk

mozgásunk magasságunk

vége is végtelen

végtelen

vége

VÉGE

vég

a kőbefagyasztottak körül levegők röpködnek

POZÍCIÓBAN

„EMBEREK NEM VADAK-ELMÉK VAGYUNK”
(József Attila)

Hajnalok sipongásaiból néhai avarok kelnek fel és szívérvány szemeikkel szürkén vigyorognak a megsárgult holdra és lassanként leengedik a kopogások féktelen zaját a csendbe, az erő dereng. A végtelen betűrácson keresztül riasztott és riadó madarak, szárnyas elefántok, fojtott lovak, verebek szökdécselnek, jajonganak a múltba, a napba, a jövőbe, és itt-ott szederindák, mázsás magasságaikban virágoznak a harmat, a tiszta szüzesség, az acél palto-gása, a némberek homofóniája, a jelen honvágya, egy tiszta kép.

Ria-ria, vágott ácsok, jöjjetek.

Hallgat manó, dongó olvas süket újságokat; hal a vízben, égben, fűben; a kukacok vágják a fát, a kukacok rágnak a fát, és nem néznek előre, mert ők nem is látnak előre. És semmi sem néz előre, csak tika-taka tika-taka inga járja a gép dalában a hont MI A NAPON ÉLÜNK ÉS MÉGJS, a hold éppúgy néz ki, mint a földről.

Száraz, nedves, szikár gallyak ropognak pókhálók szakadó zenéjében. Apró csörgő szelek jeget szórnak, röhögnek és kotornak és szívnak, ha eső téved arcodba; lefeküsznek csend-imára, ha hűvös, mohás, árnyéklidérc penészgombák sugároznak pazar fényt; A hajnal, a hajnal, a dob a szó, az egy csepp víz, a hajósinas a végtelen éh.

Ria-ria vágott ácsok jöjjetek.

Aztán csend, aztán csönd, aztán zörej, harkály-kopp és szittyá földek, és éjjelek, és éjjelek, kóka szemű vadriadó semmiségek pilléi, oly révedezve tűnünk el, a gödör, a lyuk, a végtelen mind mélyebb, mind mélyebb. Földszag rozsdá, égszín zöld mondatok, a sarkok váltakozó 5—6—5-je nem hozhat már alkonyatot semerre, se keletre, se nyugatra, se Pozsonyba, se Muzslyára, a Rózsának megmondtam: Kapalódzunk még egy kicsit, mert úgy néznek ki azok, akik sehogy sem néznek ki.

a világnak elvégre nincs értelme — bort iszunk savanyút és szitkokat káromkodunk tyúknyelven.

Ria-ria, vágott ácsok, jöjjetek.

Utálok a refréneket, a jogot, az eget, a csillagokat; adjatok amit nem adhattok ti akik nem léteztek, csak tika-taka, tika-taka inga járja gép; A fenébe is hát MINDEN LÉTEZIK és MINDEN ÉL? Ne éljen már, ne éljen már...

Azután rizsföldekre értünk.

Sohasem láttam még rizsföldeket, úgy zamatlott, úgy zsongott a végtelen síkok metszetein, az egységes szín-hang, a szálak magassága, de megint mind-egyik szem a magáét mondta, írjuk fel annak a körnek az egyenletét, amely átmegy a 3,1 és a —1,3 ponton, és középpontja a 3x — Y 2 egyenesen van.

Átkozott átkozott zsvíj dob hang a víz üszkös a zsír avas; penészes kenyerem van — nem madárlátta, mert mifelénk igen kevés a madár —, együnk zsíros kenyeret;

A virágok szűrőcsák, színük rideg, hideg vágyuk visszhangvágott valóban, valóban ez a világ hogy zabáljuk a mérhetetlen időket, hogy tika-taka, tika-taka inga járja,

NEM AKAROK RITMUSOKAT

Hol az ég, a föld, az isten, istenem, nem hittem volna, hogy hittem volna istenben, oly mesés vágy, cukrosvizet szennyes ágyban, jó estét, jó álom mély

Ria-ria, vágott ácsok, jöjjetek.

Egy fönt, egy lent, egy kop-kop oldalt bent lézeng; lépések, nagy naiv lépések az útszakaszok vagdalódnak AKÁCOK akácok gyermekkoromból, mely elveszett, a lépcsőház, a bérházpadlás, a speditörök elvesztek, a tér, a vét,

az ég

a föld

Mire mentek vörös, fehér, sárga emberek, feketék. Kénszag, gép, mi vár rátok, ránk csak éj, csak erdei derengés.

Ég a lét, de annak égni kell, úgy mondták nekem, még kicsi voltam, s most staccato, mozgó turbók, vadász, vagy lepke vagy, hazudsz, dalolsz, dohogsz, lopkods, cserje, susogó nádas, sárgirizdek, örök sarkok 5,6,5,6, végtelen,

de csend metél nekem, csak nekem (míg nem tudom, ki vagyok) rendetlen végül, elernyedten, hosszú szanatóriumi melankolikus szatira, egy hang a százból, egy szín az ezerből, egy szó a száz milliárdból

NEKÜNK NINCS CSILLAGUNK

RIA-RIA VÁGOTT ÁCSOK JÖJJETEK

RIA-RIA

VÁGOTT ÁCSOK JÖJJETEK

és nézzük tétlen, a csend hogyan zabál meg bennünket.

HAMVAZÓSZERDA

Lehetetlen megszámlolni a napokat az évben, mert az év az hold, az nap, nap nap után, s mit érne, ha véletlenül sikerülne is, ha megint csak 365 lenne és kitalálnák az emberek, hogy minden negyedik év szökőév, és hogy minden negyedik év februárjában ott van a 29 s mindez lehetetlen, utálatos és unal-

mas. A harmadik gerenda alatt megtalálható az igazgató feje (nem azért, mert igazgató), valaminek elvégre virágzania kell, és én nem mernék választani a tanáraink közül mákvirágot, mert ma is bablevés volt ebédre. „Én, kérem, a Laci nevében beszélek.”, és újra beképzelm, hogy kedd van. s hogy végtelenül fáj a fejem, hogy a Doknak ez a nyavalyas tentája semmit sem ér.

A madarak (mondták) magasra szálltak.

A nagy hajóban haránt vésett padok; a nyáron Indiába ősz vizsek feketét a valódi vörös álmok közé: Uram Szűz Mária fiad fiának anyja s éj s nyugalom az első sorban morzsákat szórtak az álmok; Szent Antal azonos Antival, aki már magával sem azonos, mert anti. Virágokat akartunk venni, de a vizek melyekben ők rohadtak bevallották ez alkalommal teljesen őszintén, a pénz csak pénz, nem asszonyok bugyija, s csak nyugodtan felejtse el, hogy holnap március 8., de akkor akadt valaki, aki azt állította, hogy virág akad, ahogy épp szegfű nem akadt, s észrevettük, hogy a „forradalom oly szép”-ből csak a forr maradt meg; és teljesen kéken sírni kezdtünk, hogy mi már nem mehetünk ibolyát szedni, mert eifelejtettünk szégyellni, amíg eszünk és szeretkezünk.

és tollunk hullott alá

Valóban, valóban nem volt bejárat. A kapu, mely nyílt, az csukódott, de csukódott, mely nem nyílt, a szentvíz ácsorogva esurgott végig rajtunk, a tömjének lépcsőin la-la-la dobhangon citerált az orgona, semmilyen vér semmilyen vér, mit ígérték, amíg aludtam; zöld fény omlik abroncsban a felső sötétségből az ismertbe, melyet alsónak hívnak, és mely jelenősen jelentéktelen. Mi csak álmodozunk egy hangról, melyet tartanak az álmennyboltok, a hajók keresztmetszetének boltívei, a hamis vakolat, mely nálunk sárral van keverve, a hangról, mely nincs és mely öblös, visszhangzó, és Bach néha kikandikál az orgonasípok nyílásain, ha erélyesebbek voltunk könyörgéseinkben; magával ragadó úszó tömény dallam, melynek már semmi köze a barokkhoz, a mi világunk földjén termiett krumpliból főtt, paprikának magjából kelt reggeli nap. A csönd a minusz végtelenben, ahol féktelen a zivaj, a dübörgés, és csak sejteni lehet az új helyzet jöttén a változást, mely ez esetben kizárólag kategorikus és antikompromisszumos, éppúgy, mint mindig máskor. Csak hogy mondjak valamit.

A lélegzetek felejtése nagyon fontos nyakatekert folyamat, melyben sajnos ma még nincs diverzió, sem divertimento, de a fogalmak nem fontosak, ahogy azt Cézár mondta és fejbe vágta nejét, aki már két éve nem volt az, mert egyszer Borneóban találkozott Newtonnal, és azóta végelethatatlan vágy fogta el tehéntejárulás után, s Chicagóban élt egy harisnyagyárban. Az eső az eső. A pap bejött.

Na most végre kezdjük. A folyók, az egek, az utak penészedésbe kezdtek, mert ők azt hitték, hogy ez az élet, s velünk nincs már hova szökni, csak ide, a foglyok árnyék helyére, az írók asztalára, a mennyei agyak alá. Meztelenül állnak az oszlopok, és kéri a magasságokat, hogy jöjjenek le — éppúgy, mint az emberek, és a boltívek kalapáccsal gázolnak fejükre egy-egy Mária-siratót, közben a Baglyasban a kutyák éneke elállt, mert végre megértették, hogy a nap, ami jó, még nem a tavasz, és több virág a Klénai néninél nincs, csak kóró, és mondhatjuk, hogy a nép végre megtalálta azt, amit akart.

Na mi az?

Apró kis fejeket akartunk szedni vagy óriásibolyákat. Nekem mindegy. Én vegetáriánus vagyok, csak nagypénteken eszek májas hurkát, meg általában olyasmit, amiben megtalálható a hurka, hurk... hurok.

Ej a fenébe is a mennyek, a madarak a madarak lezuhantak.